

Γράφει η **Μαρία Πολυχρονιάδου**

Ξέρεις κάτι; Είμαι 24. Και να σου πω και κάτι ακόμα; Όλοι όσοι γεννήθηκαν την ίδια χρονιά με μένα είναι 24. Ή θα μπορούσαν να είναι. Εκεί στο «θα μπορούσαν» κολλάω. Έτσι κι αλλιώς θα κολλούσα, αλλά σήμερα κολλάω για ένα πολύ συγκεκριμένο «θα μπορούσε».

Ξέρεις φαντάζομαι τι μπορεί να κάνει ένας άνθρωπος που γεννήθηκε πριν 24 χρόνια, σήμερα. Μπορεί να έχει αποφοιτήσει από κάποια σχολή, μπορεί να ετοιμάζεται να αποφοιτήσει, μπορεί να ψάχνει για δουλειά πάνω στο αντικείμενο του, μπορεί να έχει βρει ήδη, μπορεί να είναι καλλιτέχνης, ή εργάτης ή τεχνικός ή επιστήμονας. Μπορεί να έχει ήδη οικογένεια και παιδιά, μπορεί να μην έχει. Ίσως ξυπνάει κάθε πρωί και πίνει καφέ γλυκό, μέτριο, σκέτο. Ίσως πίνει τσάι. Ίσως να ξυπνάει μεσημέρι. Ίσως να βγάζει βόλτα τον σκύλο του, ίσως να έχει και γάτα. Μπορεί και να αντιπαθεί τα κατοικίδια. Ίσως τα βράδια βγαίνει έξω με την κοπέλα του, το αγόρι του, τους φίλους, τις φίλες, τους συγγενείς του. Μπορεί να είναι ένας πολύ χαρούμενος άνθρωπος, μπορεί όμως να είναι κι ένας σπαστικός μουντρούχαλος. Και το κυριότερο, μπορεί να είναι ζωντανός.

Όμως μπορεί και να μην είναι. Μπορεί να τον έχει προδώσει η υγεία του. Μπορεί να τον έχει προδώσει και η τύχη του και να έφυγε σε κάποιο δυστύχημα. Μπορεί όμως και να τον έχουν δολοφονήσει.

Και θα σταθώ στο τελευταίο. Όχι γιατί τα δυο πρώτα δεν είναι αρκετά σημαντικά και τραγικά, αλλά γιατί το τελευταίο δεν έγινε τυχαία, από κάποια μετάλλαξη που προξένησε καρκίνο ή κάποιο θανατηφόρο ιό, ούτε από κάποιο αμάξι που ανατράπηκε. Έγινε από κάποιο χέρι που αυτό ήθελε να κάνει.

Τώρα μάλλον αρχίζεις να θυμάσαι για τι πράγμα μιλάω. Αλλά πρώτα θα πάμε στο μακρινό 2008 να σου θυμίσω κάποια πράγματα με μεγαλύτερη λεπτομέρεια.

6 Δεκεμβρίου του 2008 λίγα λεπτά μετά τις 9 το βράδυ στα Εξάρχεια υπάρχει μια φραστική αντιπαράθεση μεταξύ δυο ειδικών φρουρών του Επαμεινώνδα Κορκονέα και του Βασίλη Σαραλιώτη με μια παρέα νεαρών.

Με εντολή των προϊσταμένων τους λίγη ώρα αργότερα οι ειδικοί φρουροί απομακρύνονται από τον τόπο που έμελλε να γίνει ο τόπος του εγκλήματος. Μετά από λίγο επανέρχονται πεζοί κι ο Κορκονέας βγάζει το υπηρεσιακό του όπλο και πυροβολεί τρεις φορές. Μια εξ αυτών χτυπάει θανάσιμα τον 15χρονο τότε Αλέξη Γρηγορόπουλο και τον σκοτώνει άμεσα.

Οι δυο φρουροί αρχικά αναφέρουν ότι δέχθηκαν επίθεση από τους νεαρούς με μπουκάλια και πέτρες. Οι αυτόπτες μάρτυρες όμως διαψεύδουν τους ισχυρισμούς. Όπως άλλωστε διέψευσαν και τον ισχυρισμό περί δυο πυροβολισμών στον αέρα και ενός στο έδαφος. Και συνεπώς διέψευσαν και το σενάριο περί εξοστρακισμού.

Στις 11 Οκτωβρίου του 2010 ο Επαμεινώνδας Κορκονέας κρίνεται ένοχος για ανθρωποκτονία κι ο Σαραλιώτης για συνέργεια.

Σήμερα ο Κορκονέας εκτίει ποινή ισόβιας κάθειρξης ενώ ο Σαραλιώτης έχει αφεθεί ελεύθερος με περιοριστικούς όρους.

Ίσως η δικαστική δικαίωση να έχει επέλθει. Ίσως όμως να έχουν περάσει και αρκετά χρόνια ώστε ο καθένας σήμερα να μην φοβάται την κατακραυγή που θα ακολουθήσει αν πει για άλλη μια φορά τα γνωστά «τι δουλειά είχε στα Εξάρχεια 15 χρονών παιδί», «κακώς γλίτωσαν τη σφαίρα κι οι φίλοι του έτσι κι αλλιώς εγκληματίες έγιναν μεγαλώνοντας» κλπ. Κι αυτό δυστυχώς είναι η απόδειξη ότι η πραγματική δικαίωση δεν ήρθε ποτέ. Όπως άλλωστε δεν ήρθε και για τη δολοφονία Καλτεζά, όπως δεν ήρθε και για τη δολοφονία Φύσσα, όπως δεν ήρθε για τόσες και τόσες πολιτικές δολοφονίες.

Γιατί κι η δολοφονία του Γρηγορόπουλου πολιτική ήταν. Γιατί είναι πολιτική οποιαδήποτε δολοφονία γίνεται εν υπηρεσία από χέρι το οποίο οπλίζει η πολιτεία, είτε η επίσημη, είτε οι ομάδες της που κυκλοφορούν ανενόχλητες κι οπλισμένες στο όνομα μιας συγκεκριμένης ιδεολογίας.

Και να σου πω και κάτι άλλο; Η δικαίωση με την έννοια που το λέω δε θα έρθει ποτέ. Όσο χρονών κι αν φτάσει υποθετικά ο Αλέξης.

Μπορεί όμως να έρθει η διασφάλιση. Η διασφάλιση ότι δεν κινδυνεύει η ζωή κανενός πολίτη από κρατικά (ή παρακρατικά) οπλισμένα χέρια.

Θα μπορούσε βέβαια να είχε έρθει ήδη. Θα μπορούσε...

Και ξέρεις κάτι τελευταίο; Θα μπορούσαμε να την έχουμε φέρει ήδη εμείς. Οι εν ζωή 24χρονοι, 34χρονοι, 64χρονοι αυτού του κόσμου.

Μπορούμε ακόμη...